Ч. 148 Середа 5 липня (18 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Події в Хіні).

Нині повертає з Ішлю до Відня президент міністрів др. Кербер. Угорский президент міністрів Сель, що мав вчера прибути до Ішлю, приїде там аж нині вечером. — Словіньский посол Жітнік сказав на зборах своїх виборців в Заґорі таке: Всякі октройованя викликали би ще більше роз'ярене. Се значило би одно, що ударити в осине гніздо. Санация Австриї і парляменту можлива лише дорогою переговорів. Німецкий державний язик був би пустою провокациєю всіх австрийских Славян. Нині розходить ся о ґаранти̇ї, які подасть правительство ненімецким горожанам Австриї. Австрия скріпить ся лише тоді, коли переведе XIX артикул основних своїх законів.— Gazeta Narodowa, відповідаючи на звісну заяву пос. Ляміша в Градци „mit den Polen ist nicht zu pactiren" каже: „Ми (Поляки) розріжняємо дуже добре між Німцями-австрийцями а Німцями пруссофілями. До „австрийских" Німців зачисляємо католицких людовців, центр, антисемітів, німецку шляхту і деяких лібералів ти націоналів. Їх буде яких 80 послів. До пруссофілів числимо Шенеревиян, радикальних націоналів з Чехії, Шлеска і Стириї і деяких лібералів в Чехії. І тих буде до 80 послів. Наколи хочемо з ким лучити ся з лівиці, то лише з тими з посеред Німців, що стоять на австрийскім ґрунті".

Непевність о положеню европейских послів і взагалі чужинців і християн в Пекіні доси не зменшила ся: заєдно приходять вісти суперечні і коли одна депеша будить надію, що може все таки удасть ся загроженних вıратувати, то зараз друга нищить єї немилосердно. — Дуже сумно представляє ся річ і зі згодою держав. Іменно доносять, що та згода єсть лиш на папери а в дійстности держави між собою скрито ворогують і не можуть згодити ся навіть на таку річ як справа начальної команди над войском. Завість між Росиєю, Анґлією і Японом велить побоювати ся найгірших річий. Ту вість потверджують такі донесеня Дня 3 с. м. Хінці напали на становище Росиян. Росияни боронили ся цілий день, а ні один з союзних відділів не поспішив їм на поміч. Дня 4 знов урадили команданти спільний приступ на хіньску дільницю в Пекіні. Одначе коли мали прийти до борби, заявив російский командант, що не пішле своїх людий, бо они помучені. Коли над тим раджено, Хінці одержали підмогу і відтак було вже за пізно атакувати їх. — Про ворохобню в Манджуриї доносять російскі часописи: Після урядових донесень, які одержало російске міністерство скарбу з Манджуриї, ворохобничий рух обмежив ся лиш на околицю міста Гай-чу, Ляо ян і Мукден і там єго вскорі придавлено. Хіньска адміністрация каже, що в розрухах не брала участи, а головний інжинер манджурскої зелізниці доносить з Хабрина дня 21 червня, що в охрестности зелізниць спокій що ґубернатори ручать, що коли лиш Росияни не будуть ворожо виступати, то мир дасть задержати ся. Однако ворохобничий рух розширив ся з Пекіну на Манджурию, а хіньскі урядники, а навіть хіньскі войска получили ся з рухом. Дня 22 червня наспіли з Кабрина вісти що помічник ґубернатора арештував ґубернатора з Мукдену, станув на чолі ворохобників і іде на Телін. Ворохобники напали копальні вугля в Янтай і спалили міст при стациї Ляпев. Католицкі доми місийні в Мукдені знищено, а склепи зрабовано. В північній части Манджуриї в провінциї Ціцікар змобілізовано хіньскі войска для оборони зелізниці. Ворохобники розкинули свої відозви в Мукдені і Кірині, а ґубернатори заявили зелізничому зарядови, що не можуть ручити за безпечність осіб. Головний інжинер доніс о тім ґубернаторови Амурского краю і просив о поміч. Дня 24 червня прихоплено едикт хіньского цісаря, в котрім приказує він войскам, аби сполучила ся з ворохобниками. Дня 26 червня ґубернатор Мукдену повідомив головного інжинира, що ціла зелізниця має бути віддана хіньским урядникам, а Росияни під охороною хіньских вояків, мають уступити з границь Манджуриї. Головний інжинір дав на се телеґрафічну сейчас таку відповідь: Після договору, заключеного з хіньским правительством, Росияни обовязані до будови зелізниці. Длятого прибули до Манджуриї і тут жили три роки в найліпшій згоді з місцевим населенєм. Тепер в провінциї Мукден появили ся кулаки, котрі напали Хінців-християн, не-

---

2)

ЗА ХЛІБОМ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

I.

На океані. — Роздумованє. — Буря. Приїзд.

(Дальше).

Поволи сонце хилило ся ід заходови і западало за океан. На поморщеній фили устелив ся широкий сонішний гостинець, прибрав ся в золоту луску, мінив ся, полискував, сьвітив, горів і щезав десь в далині. Корабель, виплившн на ту огненну стяжку, здавалось гонив за утікаючим сонцем. Дим, бухаючий з комина, став червоний, вітрила і вогкі линви рожеві, моряки почали сьпівати, тимчасом червоний як грань сонішний круг чим раз більшів і чим раз низше западав в глубінь. Вскорі видко єго було лиш до половини над филею, відтак лише проміні, а вкінци на цілім заході розлила ся одна велика зоря, і вже не знати було в тих блесках, де кінчить ся сяєво филь а зачинає ся небо, воздух і вода, пересяклі однаково сьвітлом, що постепенно гасло; океан шумів одним великим, але лагідним шумом, немов би відмавляв вечірну молитву.

В таких хвилях дістає душа в чоловіці крил, і що має памятати — памятає, що полюбила — любить горячійше, за чим тужить, до того летить. Лаврін і Марися почули обоє, що хоч їх там вітер несе як марне листє, то все їх рідне дерево, то не та сторона, в котру їхали, але тамта, з котрої від'їхали: польска земля, поросла збіжем, филююча одним ланом, поросла лісом, вкрита соломяними стріхами, повна лугів цьвитистих і водкистих, повна бузьків, ластівок, придорожних хрестів, білих дворів серед лип; та земля, де витають ся словами: „Слава Ісусу", а відповідають: „во віки віков"; та могуча і богата найсолодша мати, така добра, дорога над всі инші на сьвіті. Отже то, чого їх хлопскі серця перше не чули, то почули тепер. Лаврін здоймив шапку, західне сьвітло упало на свіжоче воло се, єго гадка працювала, бо бідолаха не знав, як мав сказати Мариси то, що єму здавало ся, вкінци промовив:

— Марисю, так мені видить ся, немов би там що лишило ся за морем.

— Доля лишила ся і любов лишила ся — відповіла тихо дівчина, та піднесла очи, як до молитви....

Тимчасом потемніло і подорожні почали сходити в покладу; однако на корабли був незвичайний рух. По хорошім заході не все буває ніч спокійна, тому офіцирскі свиставки безнастанно роздавали ся, а моряки тягнули линви. Послідні багряні сьвітла погасли на мори, а рівночасно з води піднесла ся мрака, звізди замиголіли на небі і зникли. Мрака гусла в очах, закриваючи небо, овид і сам корабель. Видко було ще лиш комин і великий середний машт; стати моряків видавали ся здалека як тіни. В годину пізнійше всьо скрило ся в білявім тумані, навіть ліхтарня, яку завішено на вершку машту, навіть искри, що добували ся з комина.

Корабель цілком не колисав ся. Сказав би хто, що филя ослабла і розлила ся під тягаром мраки.

Ніч заходила правдиво сліпа і глуха. Нараз серед тої тишини з найдальших країв овиду відозвали ся дивні звуки. Був то немов тяжкий віддих якоїсь великаньскої груди, що наближав ся. Хвилями здавало ся, що хтось кликав з пітьми, відтак відзивали ся цілі хори голосів, далекі а незвичайно жалібні, так що немов плачливо жалували ся. Ті голоси бігли з темноти і безконечности ід кораблеви.

Моряки чуючи такі накликуваня, кажуть, що то буря призиває з пекла вітри.

І справді, познаки були чим раз виразнійші. Капітан, одітий в ґумовий плащ з каптуром, станув на висшім помості; офіцир займив своє звичайне місце перед осьвітленим компасом. На покладі не було вже нікого з подорожних. Лаврін з Марисею зійшли також до спільної салі під покладом. Там царила тишина. Сьвітла ламп, прикріплених в дуже низьким склепіню, осьвітлювали понуро салю і громадки еміґрантів, сидячих побіч ліжок при стінах. Саля була велика, але непривітна, як звичайно салі четвертої кляси. Єї стеля сходила ся майже з боками корабля, тому й ті ліжка на краях, попередїлювані стінками, були подібнійші до темних нор, як до ліжок, а й ціла саля подобала на одну величезну пивницю. Воздух в нїй був пересяклий сопухом смоленого полотна, корабельних линов, морскої ропи і вогкости. Де тут глядати по-

пощадили зелізничих робітників, сторожи і інжинірів. Позаяк хіньскі урядники не поробили ніяких кроків для спиненя заколотів, ґубернатор Мукдену обовязаний усмирити ворохобників, колиж не має достаточних сил, щоби сам того довершив, нехай удасть ся о поміч до порту Артура, до российского правительства. Натомість хіньский ґубернатор не має права приказувати Росиянам, аби занехали будови зелізниці, бо та зелізниця будує ся в порозуміню правительств, хіньского і российского. Ґубернатор Мукдену забув о службових обовязках супротив свого цісаря, коли предкладає таку річ. Тим допустив ся ґубернатор тяжкої провини, імовірно зі страху перед кулаками. Длятого інжинір радить ґубернаторови, аби страх перед ворохобниками, як злого дорадника, відсунув від себе, обняв хоробро команду над войсками, що ще не пристали до ворохобників, і при помочи российского начальника з Квантуна знищив ворохобників і завів лад". — Дня 26 червня донесено, що вздовж зелізниць збирають ся хіньскі войска; 27 червня довіс головний інжинір, що 150 людий з войскової сторожи мусіло уступити до Толіна, що зелізничий шлях Хобрин загрожений. Інжинір велів зелізничій службі згромадити ся для охорони зелізниці.

Новинки.

Львів дня 17-го липня 1900.

— **Іменованя** Є. Е. п. Міністер судівництва іменував радниками суду краєвого при трибуналах судових І інстанциї: заступника прокуратора держ. Івана Шерфа для Станиславова, секретарів судових: Фридриха Бергонього для Станиславова, Тита Савчиньского для Золочева, Івана Жджарского для Львова, Діон Партицкого для Тернополя; заст. прокуратора держ. К. Вінценца для Стрия, Євг. Шаляя для Перемишля і секретаря судового Ад. Маріна для Сучави; дальше радниками суду краєвого і начальниками судів повітових: Йосифа Грабиньского в Винниках, дра Фридриха Якубовского в Камінці струм., Йосифа Горжіцу в Підволочисках, Теоф. Макуха в Старій Соли, Йосифа Тарновского в Нижанковичах і дра Кароля Давидовича в Перемишлянах — всіх тих для дотеперішних місць службових. — П. Міністер судівництва іменував судями повітовими ад'юнктів судових: Зд. Пановского для Луки, Івана Каспарка для Жабя, Льва Левицкого для Порохника, Мариана Онишкевича для Радехова; секретарями судовими ад'юнктів: І. Геннера для Долини, Емиля Клюка для Риманова, Йосифа Ґудзя для Журавна, Івана Чернявского для Ходорова, Тадея Малачиньского для Калуша, Кл. Заградника для Калуша, Кароля Найгофа для Грималова, дра Лазаря Орлендера для Сторожинця, Івана Дембицкого для Дрогобича, Ів. Кивелюка для Товмача, Волод. Костецкого для Підгаєць, дра С. Косовича для суду краєвого у Львові, Михайла Яценя для Станиславова, Ілію Френкля для Лопатина, Жигм. Рибицкого для Коломиї; кандидатів нотарияльних: Володислава Калиневича для Белза, дра Влад. Малачиньского для висшого суду краєвого у Львові, Гиякинта Жиборского для Золочева, Івана Губая для Тернополя, Станислава Маньковского для Будзанова, Альфреда Мільского для суду краєвого у Львові. — П. Міністер судівництва іменував заступниками прокуратора державного ад'юнктів судових: Антонія Наглика для Перемишля і Володислава Маєра для Стрия.

— **Комітет інституту руского тов. педаґоґічного** пошукує домового інструктора. Зголошувати ся треба найдальше до кінця липня с. р. до настоятеля інститута Костя Паньковского ул. Театиньска ч. 19 у Львові.

— **Докторат медицини** у львівскім університеті здало доси вже 16 кандидатів: Преньговский Петро, Маньковский Генрик, Келяновский Болеслав (промовані 2 цьвітня с. р.): Литвинович Тадей і Егре Йосиф, (промовані 22 червня с. р.): Щурковский Станислав, Голобут Теофиль і Бужиньский Альфред (промовані 29 червня с. р.): Ярослав Грушкевич, Казимир Сятецкий, Іван Полохайло, Давид Ліхтгарн, Арон Вольф, Марко Райхенштайн, Вільгельм Шпет і Марко Шнайдер (промовані д. 14 с. м.)

— **Стипендиї для медиків.** Міністерство війни рішенем з дня 9 червня с. р. заявило, що від півроча зимового 1900—1901 роздавати буде стипендиї тим слухачам медицини в університетах краєвих, котрі зобовяжуть ся служити через 6 літ лікарями у войску. Стипендия виносити буде в перших літах 480, по зложеню першого ригорозум 720, а почавши від 9 півроку наук аж до получення степеня доктора 1.008 К. річно. — Компетенти мають вносити подання до шпиталя гарнізонового ч. 1 у Відни (Militär ärztliche Applicationsschule); до подання треба долучити сьвідоцтво приналежности, метрику, сьвідоцтва шкільні з обох півроків 8 кл. гімн. і відпис сьвідоцтва зрілости. Також належить удати ся до котрого небудь з лікарів штабових з просьбою о сьвідоцтво фізичної спосібности, котре сам відошле військовим властям. В поданю треба зложити заяву, що компетент піддає ся обовязкови служити 6 літ військовим лікарем, і вказати університет, в котрім хоче віддавати ся студиям. Першеньство мають кандидати, котрі зложили іспит зрілости з відзначенем.

— **Іспит зрілости** в дрогобицкій ґімназиї здали: Біліньский Юліян, Хотінер Лев, Діль Йосиф, Гершдорфер Семен, Голубовский Іван, Кестліх Роман, Карпак Семен, Кунанець Стефан, Маціниньский Йосиф, Прислуп Фелікс, Пушкар Микола, Розенфельд Яков, Шраєр Максим, Шульц Ізраель, Штернбах Герш і Воляньский Онуфрий. Поправку з одного предмету одержали 3, репробовано на рік 1 ученика публичного, а 2 екстерністів.

— **Помер** о. Іван Барвіньский, совітник консисториї станиславівскої епархії, парох Постолівки, гусятиньского деканата, член тов. „Просьвіта", дня 14 липня 1900 по довгій і тяжкій недузі в 67 році житя, а 42 сьвященьства.

— **Убийство і самоубийство.** В Тернополи передвчера о 5 год. рано застрілив з карабіна льокай Казимир Земский свою паню, молоду вдову по судовім авскультанті, Северину Ковальску, а опісля цільним вистрілом відобрав собі житє. Земский вступив перед півтретя роками на службу до Ковальскої. Між ними завязали ся тіснійші відносини з поважнійшими наслідками. По якімсь часі Ковальска зірвала з ним зносини і видалила его зі служби. Однак Земский, під покривкою, що она винна єму 170 зр., не хотів еї покинути та коли удало ся его віддалити при помочи війта, він загрозив їй смертию. Від передвчера додано Ковальскій жандарма, щоби стеріг еї перед евентуальним нападом. До 3 год. рано повнив жандарм сторожу, а опісля замкнув в хаті сплячу Ковальску і відійшов. Земский ждав лише на се, виважив двері і впав до спальні. При боці Ковальскої спала мала дитина. Земский взяв дитину тихцем на руку, положив на софу і стрілив з карабіна до сплячої, але не влучив.

рівнаня з хорошими сальонами першої кляси? Переїзд, хочби двотиждневий, в таких печарах, затруває легки нездоровим воздухом, вкриває воднистою блідостию шкіру на лици, і часто веде за собою шкорбут. Лаврін з дівчиною їхали лиш чотири дні, а однако коли би хто порівнав давну липинецку Марисю, здорову і румяну, з нинішною від недуги змарнілою, той не пізнав би еї. Старий Лаврін також пожовк як віск, тим більше, що перші чотири дні обоє цілком не виходили на поклад: гадали, що не вільно. Або впрочім знали, що вільно а що ні? Майже не сьміли рушити ся, впрочім бояли ся відступити річий. І тепер сиділи не лиш они, але всі при своїх клунках. Такими еміґрантскими клунками була закинена ціла саля, що збільшало еї нелад і сумний вид. Постіль, одїне, припаси поживи, ріжні знаряди і бляшані судини помішані з собою, були розкинені в більших і менших купках по підлозі. На них сиділи еміґранти, майже самі Німці. Одні жували тютюн, другі курили люльки і клуби диму відбивали ся від низької стелі і укладаючи ся в довгі смуги закривали сьвітло ламп. Кількоро дітий плакало по кутах, але звичайний гамір утих, бо мрака наповнила всіх якимсь смутком, страхом і неспокоєм. Досьвіднійші з еміґрантів знали, що она віщує бурю. Нікому впрочім не було вже тайно, що наближає ся небезпечність а може навіть смерть. Лаврін і Марися не могли на нічім поміркувати ся, хоч коли хто на хвилю відомкнув двері, чути було виразно ті далекі, зловіщі голоси ідучі з безконечности.

Сиділи обоє в глубині салї, в еї найвузшім місци, отже недалеко переду корабля. Хитанє було там дуже прикре, отже там віпхнули їх товариші подорожи. Старий поживляв ся ще липинецким хлібом, а дівчина, котрій кучило ся дармо сидіти, заплітала собі на ніч волосє.

Однако поволи загальне мовчанє, перериване лиш плачем дітий, почало еї дивувати.

— Чому Німці нині так тихо сидять? — спитала.

— Чи я знаю! — відповів як звичайно Лаврін — мусить у них яке сьвято, або що....

Нараз корабель пильно затряс ся, цілком так немов би задрожав перед чимсь страшним. Бляшані судини, що коло себе, лежали задзвеніли сумно, полумінь в лямпах підскочила і сильнійше блисла, кілька наполоханих голосів почало питати:

— Що то? Що то?

Але не було відповіди. Кораблем торгнуло друге потрясенє, сильнійше від першого; его перед нагле підніс ся і так само нагле знизив ся, а рівночасно филя ударила глухо в округлі віконця одного боку.

— Іде буря! шептала наляканим голосом Марися.

Тимчасом зашуміло щось коло корабля як ліс, котрим вихор нагле поженє; завило, немов стадо вовків заревіло. Вітер ударив раз і другий, поклав корабель боком, а відтак обкрутив ним довкола, пірвав его в гору і кинув в глубінь. Вязаня почали скрипіти, бляшані судини, клунки з річами, більші пакунки і знаряди покотили ся по підлозі, перекидувані з кута в кут. Кількох людий упало на землю; пірє з подушок стало літати у воздусі, а скла в лямпах сумно забренчали.

Роздав ся шум, лоскіт, хлюпіт води, що переливала ся через поклад; торганє корабля, крик женщин, плач дітий, погоня за річами, а серед того замішаня і заколоту чути було лиш приймаючий свест команди і від часу до часу глухий тупіт моряків, що бігали по горішнім покладі.

— Мати Божа! — шептала Марися.

Перед корабля, в котрім обоє були уміщені, підлітав в гору, а відтак спадав як шалений. Мимо того, що держали ся краю тапчанів, кидало ними так, що ударяли собою о стіни. Рик филь побільшав ся, скрипіт стелї став такий страшний, що видавало ся, немов би кождої хвилї бальки і дошки мали з тріскотом приснути.

— Держи ся, Марисю! — крикнув Лаврін, аби перекричати гук бурі, але скорі тревога стиснула за горло і его і инших. Діти перестали плакати, жінки кричати; всі груди лиш дихали скоро, а руки з трудом держали ся ріжних недвижимих предметів.

Скаженість бурі більшіла заєдно. Всі сили сьвіта розбурхали ся, мрака помішала ся з пітьмою, хмари з водою, вихор з піною; филї били о корабель як з армат і кидали ним на право, на ліво і від хмар аж до дна моря. Часом запінені груди бовванів переходили вздовж него цілого, великаньскі маси води, кипіли одним страшним клекотом.

Олійні лямпи почали в сали гаснути. Робило ся чим раз темнійше, отже Лавронови і Мариси здавало ся, що то вже приходить пітьма смерти.

— Марисю — почав Лаврін перериваним голосом, бо не стало єму віддиху — Марисю, прости мені, що я тебе привів до згуби. Прийшла вже нам послідна година. Не будемо ми вже грішними очима оглядати сьвіта. Ні сповіди нам не буде, ні помазаня, ні в земли нам лежати, лише з води іти на страшний суд, небого.

А коли так говорив, Марися зрозуміла, що нема вже ратунку. Ріжні гадки перебігали їй крізь голову, а в души щось кричало:

— Яську, Яську любий, чи ти мене чуєш в Липинцях!

І страшенний жаль здавив еї серце так, що почала голосно хлипати. Хлипанє роздава-

Ковальска почала утікати, однак Земский другим застрілом на здогін положив єї трупом, а опісля вернув до спальні і відобрав собі житє. Куля прошила Ковальскій груди на скрізь, а Земскому застрягла в мозку. Коли жандарми вернув назад, застав лише два мертві тіла.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: На шляху Неполоківці-Вижниця привернено рух всіх поїздів дня 14 с. м.

Дня 14 с. м. привернено рух всіх поїздів на шляху Сколе-Лавочне так, що тепер цілий шлях Львів-Лавочне отворений.

На шляху Стрий-Дрогобич привернено рух всіх поїздів дня 14 с. м.

Телеграми.

Прага 17 липня. Narodni Listy перечать донесеню Linzer Volksblatt-у, немов би Чехи вислали до парляментарної комісії давної правиці питаня, на яких условіях могла би на ново утворити ся давна правиця.

Берлин 17 червня. Бюро Вольфа доносить: Шеф фльоти в Таку телеграфує з 12 с. м.: В ночи з 10 на 11 с. м. Хінці напали на всхідний арсенал в Тієнтсіні, але їх відперто. Тепер положенє в Тієнтсіні таке: Росияни займають арсенал всхідний і табор на лівім березі ріки Пейго, наполудне від зелізничого двірця. Войска инших держав стоять на правім березі ріки Пейго, іменно німецкі в будинку на полудневім краю німецкої кольонії. Головною задачию єсть удержати ріку Пейгу вільною для комунікациї з Таку. Доси та комунікация вдержана. Що день приходять відділи артилерії до Тієнтсіну. Хінці обсадили стару цитаделю і табор на північнім всході. Телеграф з росийского табору до Таку направлений. Росийский віцеадмірал Алексєєв прибув зі своїм штабом до Тієнтсіну.

Париж 17 липня. Міністер для кольоній Декре дав вчера в честь гр. Голуховского снідане, в котрім взяв участь також міністер справ загравичних Делькассе і инші дипльомати.

Льондон 17 липня. Німецкий консуль доносить, що дня 11 с. м. здобули Японці і Росияне 6 армат і убили 550 Хінців. Англійці і Французи відперли напад Хінців на зелізничу стацию і потерпіли великі страти.

Надіслане.

— **Конкурс** Комітет інтернату при ц. к. семинарії учительскій в Сокали розписує сим конкурс на приняте 80 інтерністів під слідуючими условіями: Кандидати курсу приготовляючого зістануть приняті тілько за оплатою місячною по 20 К., кандидати I, II, III і IV року семинарії за відступленем побираної стипендиї без доплати если она виносить 20 К.; в противнім случаю за доплатою такої суми місячної з гори, щоби доповняла стипендию до суми 20 К. Крім того всі кандидати мають заплатити за місяць липень 1901 по 10 К. Інтерністи дістануть цілковите удержане іменно: помешкане, услугу, сьвітло, пране, в части також шкільні книжки і педаґоґічний надзір. Поданя о приняте до інтернату треба вносити до Комітету інтернату ц. к. семинарії учитель. в Сокали найдальше до кінця липня с. р. До поданя належить долучити: 1) Сьвідоцтво маєткового стану кандидата, взглядно его родичів. 2) Декларацию на час цілого року, в котрій отець а взглядно опікун кандидата обовязує ся платити правильно що місяць з гори визначену ему суму грошеву, заосмотрити ученика в потрібне біле, як: 6 сорочок, 6 простирал, 4 пошівки, 6 ручників, 6 хусток до носа. Біле конечно мусить бути значене. Також повинен кандидат мати два цілі убраня, зимове пальто, подушку, колдру взглядно коц, власну ложку, ніж і вилки. При вступленю до інтернату має кождий кандидат заплатити з гори на руку префекта інтернату 10 К. на наукові прибори, а 2 К. на з'ужите інвентара. 3) Всі доплати мають бути вношені місячно з гори найдальше до 5 кождого місяця під риґором видаленя з інтернату. — З Комітету інтернату для учеників ц. к. семинариї учительскої в Сокали. — *В. Тисовский*, управитель ц. к. семинариї.

ло ся в тій сали, де всі люди мовчали, немов на якім похороні. Один голос крикнув з кута: Still (тихо!) але замовк, немов би налякав ся власного звука. Тимчасом скло лямпи знов упало на землю, а полумінь згасла. Зробило ся ще темнійше. Люди збивали ся в один кут, аби бути близше себе. Тревога мовчаня, царила всюди, коли нараз серед тишини роздав ся голос Лаврона:

— Кирие елейзон!

— Христе елейзон — відповіла ридаючи Марися.

— Христе, услиши нас!

— Отче небесний, Боже, помилуй нас!

Обоє відмавляли літанію. В темнім просторі голос старого і перериванi плачем відповіди дівчини звучали дивно торжественно. Деякі з еміґрантів повідкривали голови. Поволи плач дівчини утих, голоси стали спокійнійші, чистійші, з надвору вила їм до втору буря.

Нараз роздав ся між стоячими близше входу крик. Филя вибила двері і хлипнула на салю; вода з шелестом розлила ся по всіх кутах: жінки почали верещати і хоронити ся на ліжка. Всім здавало ся, що то вже конець.

По хвили увійшов службовий офіцир з ліхтарнею в руках, цілий мокрий і зачервенений. Кількома словами втихомирив женщини, що вода дістала ся лиш случайно, відтак додав, що позаяк корабель на повнім мори, небезпечність не велика. І минула година дві. Буря лютила ся чим раз сильнійше. Корабель скрипів, западав передом, клав ся на боки, але не тонув. Люди трохи успокоїли ся; деякі пішли спати. Минуло знов кілька годин, до темної салі крізь горішне закратоване вікно почало вдирати ся сіре сьвітло. Робив ся на океані день, блідий, немов наляканий, сумний, темний; але приносив якусь відраду і надію. Відмовивши всі молитви, які уміли на память, Лаврін і Марися вилізли на свої тапчани і твердо поснули.

Пробудив їх аж голос дзвінка, взиваючий на снідане. Але не могли їсти. Голови були тяжкі як би з олова; однако старий чув ся ще гірше як дівчина. В его голові не могло ся тепер нічого помістити. Німець, що намаваляв до Америки, говорив ему вправді, що треба їхати через воду, але він ніколи не гадав, щоби через таку велику, що тілько днів і ночий. Гадав, що переїде поромом, як вже нераз в житю їздив. Коли би був знав, що море таке величезне, був би лишив ся в Липинцях. Крім того ще одна гадка дуже его непокоїла, а то: чи не видавав своєї і дівчини душу на затрату? Чи то не гріх для правовірного християнина з Липинець виставляти на пробу Господа Бога і пускати ся на такі води, через котрі треба було вже пятий день їхати до другого берега, коли взагалі був який берег з другої сторони? Его сумніви і страх мали ще рости сім днів, сама буря лютила ся ще сорок вісім годин, а відтак якось протерло ся. Осьмілили ся знов вийти з Марисею на поклад, але коли побачили вали води, ще розколисаної, чорної і немов розлюченої, ті мокрі гори, що плили на корабель і ті бездонні рухомі долини, знов погадали, що їх або воля Божа, або яка инша сила, а не людска, виратує з тої пропасти.

Вкінци цілком випогодило ся. Але минав день за днем, а перед кораблем все видко було лиш воду і воду без кінця, часом зелену, часом синяву, що зливала ся з небом. По тім небі перелітали хвилями високо малі, ясні хмари, що почервонівши вечером, клали ся спати на далекім заході. Корабель гонив за ними водою. Лаврін справді погадав, що море хиба не має краю, але набрав відваги і постановив питати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).